

บทที่ 5

การอภิปรายผลการวิจัย

สาระสำคัญของบทนี้จะกล่าวครอบคลุมถึงวัตถุประสงค์ สมมติฐาน กลุ่มตัวอย่าง แบบแผนการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีดำเนินการทดลอง การวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะตามลำดับ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด กับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ
4. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด กับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึก
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึก
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด มีความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนโพธิ์คีรีราชศึกษา อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี จำนวน 60 คน

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) ซึ่งดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ Randomized experimental group pretest posttest design (ดัดแปลงจาก พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540:62)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้การฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด จำนวน 6 แผน ใช้เวลา 6 ชั่วโมง

1.2 แผนการจัดการเรียนรู้การฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 6 แผน ใช้เวลา 6 ชั่วโมง

1.3 คู่มือครูการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด และการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

1.4 คู่มือนักเรียนการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด และการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาและความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษา จำนวน 30 ข้อ มีค่าความยากง่าย (P) ตั้งแต่ .20 - .80 ค่าอำนาจจำแนก (D) ตั้งแต่ .20 - .52 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.80

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง ดังนี้

1. ชั้นเตรียมการทดลอง

1.1 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ซึ่งประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้การฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด แผนการจัดการเรียนรู้การฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาและความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษา

1.2 ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ดำเนินการทดลองต่อผู้บังคับบัญชาโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

1.3 สุ่มห้องเรียนจำนวน 2 ห้องเรียน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลาก แล้วสุ่มห้องเรียนที่ได้เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 30 คน และกลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 30 คน

1.4 เตรียมห้องสำหรับใช้ในการทดลอง

2. ชั้นทดลอง

ผู้วิจัยทำการทดลองสอนด้วยตนเองกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ดังนี้

2.1 ทดสอบก่อนการทดลอง โดยผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปทดสอบก่อนสอน (Pre-test) กับกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

2.2 กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด ใช้เวลาในการทดลอง 6 ชั่วโมง

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ ใช้เวลาในการทดลอง 6 ชั่วโมง

3. หลังการทดลอง

3.1 ทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) โดยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษานับเดิมไปทดสอบหลังการทดลอง กับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

3.2 หลังจากสิ้นสุดการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาไปแล้ว 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยจะทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดิม ไปทดสอบซ้ำกับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

3.3 นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองมาทำการวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียน ก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด โดยการทดสอบค่าที่ (t-test) ชนิดกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระจากกัน
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียน ก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ โดยการทดสอบค่าที่ (t-test) ชนิดกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระจากกัน
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียน ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด กับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ โดยการทดสอบค่าที่ (t-test) ชนิดกลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระจากกัน
4. เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาของนักเรียน ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด กับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ โดยการทดสอบค่าที่ (t-test) ชนิดกลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระจากกัน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการฝึกเทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิดที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเพื่อทดสอบ ซึ่งจะอภิปรายผลจากการทดลองตามลำดับสมมติฐาน ดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึก

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด สูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ทั้งนี้พิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่นักเรียนได้รับการฝึกตามกระบวนการ K-W-L-H ทั้ง 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้น “K” เป็นขั้นตอนที่นักเรียนตรวจสอบหัวข้อเรื่องว่านักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องมากน้อยเพียงใด เป็นการนำความรู้เดิมมาใช้เพราะการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้พื้นฐานและประสบการณ์ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญในการจัดกิจกรรมก่อนการอ่าน ซึ่งเป็นการเตรียมนักเรียนในการเรียนรู้เนื้อหาใหม่ การบูรณาการระหว่างความรู้พื้นฐานและเรื่องที่นักเรียนจะอ่านเป็นสิ่งช่วยให้นักเรียนสามารถสร้างความหมายของบทอ่านได้ดี และในขั้นนี้ชี้ให้เห็นว่าในกระบวนการอ่านนั้นนักเรียนไม่ได้เริ่มต้นจากศูนย์ แต่มีความรู้พื้นฐานบางประการที่อาจนำไปช่วยในการชี้แนะหรือตีความในเรื่องที่อ่านได้

ขั้น “W” เป็นขั้นตอนที่นักเรียนจะต้องถามตนเองว่าต้องการรู้อะไรในบทอ่านที่จะอ่านบ้าง หรือต้องการค้นหาอะไรเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทอ่านนี้บ้าง ซึ่งคำถามที่นักเรียนสร้างขึ้นก่อนการอ่านนี้เป็นการตั้งเป้าหมายในการอ่าน และเป็นการคาดหวังว่านักเรียนจะพบอะไรในบทอ่านบ้าง ซึ่งในขั้นนี้จะช่วยให้นักเรียนกำหนดวัตถุประสงค์ในการอ่าน อีกทั้งยังสร้างแรงจูงใจในการอ่านด้วย

ขั้น “L” เป็นขั้นตอนที่นักเรียนสำรวจว่าตนเองได้เรียนรู้อะไรบ้างจากบทอ่าน ได้รับข้อมูลความรู้ใหม่หรือสิ่งที่นักเรียนต้องการรู้จากบทอ่าน โดยการหาคำตอบกับคำถามที่นักเรียนตั้งไว้ในขั้นของ “W” แล้วบันทึกสิ่งที่นักเรียนเรียนรู้ ในขั้นนี้เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ และจัดระบบความรู้ ความคิด การฝึกทักษะการเขียนสรุปประเด็นสำคัญของบทอ่านด้วย ส่งผลให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่านอย่างถูกต้อง

ขั้น “H” เป็นขั้นตอนที่นักเรียนตรวจสอบหรือค้นหาค้นหาว่านักเรียนสามารถเรียนรู้เพิ่มเติมได้อย่างไรเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่อ่าน เพื่อช่วยให้นักเรียนรู้จักค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งต่าง ๆ และเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการขยายความรู้ความคิดให้กว้างและลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

ในการจัดกิจกรรมตามกระบวนการ K-W-L-H นักเรียนได้รับการฝึกปฏิบัติกิจกรรมทุกขั้นตอนด้วยตนเอง เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักคิด รู้จักการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถควบคุมการอ่านของตนเองได้ เพราะนักเรียนสามารถใช้ทักษะการตั้งคำถาม การคาดคะเน และการใช้ความรู้เดิมเพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนให้ดีขึ้น การนำความรู้ใหม่มาผสมผสานเข้ากับความรู้เดิม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสมคัตตี ภูวิภาตวาร์ธ (2544 : 75) กล่าวว่า การฝึกกลวิธีการอ่านโดยใช้เทคนิค K-W-L-H เป็นการเน้นกระบวนการอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับการฝึกทักษะการคิดอย่างรู้ตัวอย่างรู้ตัวที่รู้จักกันในชื่ออภิปัญญา (Metacognition) ซึ่งนักเรียนจะได้รับการฝึกให้ตระหนักในกระบวนการทำความเข้าใจตนเอง มีการวางแผน ตั้งจุดมุ่งหมาย ตรวจสอบความเข้าใจของตน มีการจัดระบบข้อมูลเพื่อการดึงมาใช้ภายหลังได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังสอดคล้องกับนักจิตวิทยาปัญญานิยมที่เชื่อว่า ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ คือ เป็นผู้ที่ควบคุมกิจกรรมการเรียนรู้ของตนเอง (Self-regulation) จึงมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับการควบคุมกิจกรรมทางปัญญา Flavell (1979 อ้างถึงในสุรางค์ โค้วตระกูล, 2545 : 226-227) กล่าวว่า ความรู้เกี่ยวกับการรู้คิดของตนเองหรืออภิปัญญา หมายถึง การรู้คิดหรือปัญหาที่เกิดจากการเรียนรู้อะไรก็ตามด้วยความเข้าใจ การที่ตนเองรู้สึกว่าคุณมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นมากน้อยเพียงไร ตลอดจนการรู้ตนเองว่ามีความสามารถที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นได้ลึกซึ้งมากเพียงไร หรือให้เกิดทักษะการคิดเกี่ยวกับการรู้คิดของตนเองว่า รู้ว่าตนเองรู้อะไร ต้องการรู้อะไร และยังไม่รู้อะไร ตลอดจนสามารถควบคุมและตรวจสอบการคิดของตนเองได้

อีกทั้งอาจจะเป็นผลมาจากการที่นักเรียนได้ค้นคว้าเพิ่มเติมจากแหล่งต่าง ๆ ในขั้นของ “H” นี้คาดว่าความอยากรู้ของนักเรียนไม่หยุดเพียงในห้องเรียนเท่านั้น เมื่อนักเรียนทราบแล้วว่าจะต้องค้นคว้าเพิ่มเติมได้จากแหล่งใดแล้ว นักเรียนก็จะพยายามค้นหาคำตอบในสิ่งที่ตนเองอยากรู้จากแหล่งนั้น ไม่ว่าจะเป็นการเข้าห้องสมุด ค้นหาข้อมูลใน Internet เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ที่นักเรียนกระทำได้หลังจากที่นักเรียนเรียนจบในชั้นเรียนแล้ว

เมื่อนักเรียนได้ดำเนินกิจกรรมการอ่านตามขั้นตอน K-W-L-H แล้ว นักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด ซึ่งเป็นกลวิธีการเรียนในลักษณะการอภิปรายกลุ่มย่อย (2 คน) โดยมีขั้นตอนในการทำกิจกรรม 3 ขั้นตอน ดังนี้

Think – เป็นขั้นที่ครูตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นการคิดของนักเรียน แล้วใช้เวลาเพียงเล็กน้อยสำหรับการคิดเกี่ยวกับคำถาม ซึ่งในขั้นนี้นักเรียนทุกคนจะมีคำตอบของตนเอง

Pair – เป็นขั้นที่ครูจับคู่ให้กับนักเรียน แล้วให้นักเรียนแต่ละคู่พูดคุยเกี่ยวกับคำตอบของตนเองให้คู่ฟัง ทำการเปรียบเทียบถึงคำตอบของตนเองว่าเหมือนหรือแตกต่างกับคู่ของเราอย่างไร แล้วบันทึกและสรุปคำตอบที่ได้

Share – หลังจากที่นักเรียนแต่ละคู่ได้พูดคุยกัน ค้นหาถึงคำตอบ ครูให้นักเรียนแต่ละคู่ร่วมกันแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปคำตอบ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความเข้าใจในแนวคิดที่เป็นของตนเอง นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้การทำงานร่วมกันใน การช่วยเหลือและการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน ทำให้นักเรียนมีความสนใจในเรื่องที่เรียนตลอดเวลาส่งผลให้นักเรียนเกิดความรู้และความเข้าใจในเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึก

สมมติฐานข้อที่ 2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึก

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ สูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ สามารถช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ทั้งนี้พิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่นักเรียนได้รับการฝึกกลวิธีการอ่านตามกระบวนการ K-W-L-H ทั้ง 4 ขั้นตอน ดังรายละเอียดที่กล่าวมาแล้วในข้อ 1

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ เป็นกิจกรรมที่นักเรียนทุกคนช่วยกันระดมสมองอภิปราย แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่อ่าน และดำเนินกิจกรรมการอ่านตามขั้นตอน K-W-L-H ร่วมกันทั้งชั้นเรียน ซึ่งเป็นการฝึกนักเรียนให้มีทักษะการอ่าน คิดวิเคราะห์ เขียนสรุป และนำเสนอด้วยตนเอง ถือเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับนักเรียนทุกคน นอกจากนี้เมื่อนักเรียนได้ดำเนินกิจกรรมการอ่านตามขั้นตอน K-W-L-H แล้ว นักเรียนจะต้องทำแบบฝึกหัดเป็นรายบุคคล ทำให้นักเรียนใส่ใจกับเรื่องที่อ่านมากขึ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงส่งผลให้นักเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึก

สมมติฐานข้อที่ 3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวได้ว่าการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า ซึ่งอาจเป็นผลเนื่องมาจาก เมื่อนักเรียนได้ดำเนินกิจกรรมการอ่านตามขั้นตอน K-W-L-H แล้ว การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิดเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างนักเรียน สร้างความรู้สึกพึ่งพากันทางบวกให้เกิดขึ้นในกลุ่มนักเรียน ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล และส่งเสริมทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย ซึ่งสอดคล้องกับพัฒนา กิ่งเซ่ง (2545 : 45) ได้ให้แนวคิดว่าการเรียนโดยวิธีการจับคู่กันเรียนนั้นสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี เพราะกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อความคิด เจตคติ และพฤติกรรมของนักเรียน ในส่วนของการทำแบบฝึกหัดครูก็จะให้นักเรียนทำเป็นคู่ โดยแต่ละคู่ร่วมกันคิดหาคำตอบ อภิปราย แสดงความคิดเห็น แล้วบันทึกข้อมูลที่ได้ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี นอกจากนี้การดำเนินกิจกรรมแบบคู่คิดยังช่วยส่งเสริมการทำงานร่วมกัน ช่วยสร้างแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีในการเรียน ทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนมากขึ้น

ส่วนการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกตินั้น ครูให้นักเรียนทุกคนช่วยกันระดมสมอง อภิปราย แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่อ่าน และดำเนินกิจกรรมการอ่านตามขั้นตอน K-W-L-H ร่วมกันทั้งชั้นเรียนนั้น อาจจะมีนักเรียนบางส่วนที่ไม่ได้ปฏิบัติตามขั้นตอนหรือแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน เช่น นักเรียนอาจมีปัญหาในเรื่องของการสื่อสาร การใช้ภาษา การเป็นคนพูดน้อย ไม่มีความกล้าหาญ เป็นต้น ทำให้เป็นปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรม และเมื่อถึงขั้นการทำแบบฝึกหัดนักเรียนจะต้องทำแบบฝึกหัดเป็นรายบุคคล นักเรียนไม่ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นกับเพื่อน ๆ ถึงคำตอบของตนเอง ซึ่งอาจจะส่งผลให้นักเรียนมีการเรียนรู้เนื้อเรื่องไม่ดีเท่าที่ควร ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้นักเรียนได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

สมมติฐานข้อที่ 4 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด มีความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวได้ว่าการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด สามารถช่วยให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้สูงขึ้น ซึ่งอาจเป็นผลเนื่องมาจากการฝึกให้ใช้ความรู้เดิม ประสบการณ์เดิมที่มีอยู่เกี่ยวกับชื่อเรื่องในการเชื่อมโยงแนวคิดของเรื่องในบทอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสมคักดิ์ ภูวิภาตาวรรธ (2544 : 75) กล่าวว่า การช่วยให้ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้ใหม่มาผสมผสานเข้ากับข้อมูลหรือความรู้เดิม อันจะช่วยให้ผู้เรียนจดจำ ระลึกและวิเคราะห์ความรู้ของตนได้อย่างมีระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสุรางค์ โค้วตระกูล (2545 : 252) กล่าวว่า ในการเรียนรู้ ถ้าผู้เรียนพยายามที่จะหาความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนรู้ใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้ในอดีตที่เก็บไว้ในความจำระยะยาวก็จะจำได้ดีขึ้น ส่วน Siegler (1983 อ้างถึงในสุรางค์ โค้วตระกูล, 2545 : 225) กล่าวว่าสิ่งเรียนรู้แล้วในอดีตจะมีอิทธิพลต่อวิธีการที่จะเรียนรู้ได้อย่างไร ฉะนั้น การขยายความหรือการพยายามที่จะหาวิธีที่จะเชื่อมโยงวิธีเรียนรู้ใหม่กับสิ่งที่ได้เรียนรู้แล้วมีความสำคัญมากจะช่วยให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ในครั้งนี้นั้นเน้นกระบวนการอ่านตามขั้นตอนและอ่านแล้วนักเรียนจำเนื้อหาได้ ทำให้นักเรียนสามารถตอบคำถามจากแบบทดสอบได้ถูกต้อง ซึ่งแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในครั้งนี้นั้นจะวัดความรู้ความจำที่นักเรียนได้อ่านจากบทอ่าน ประกอบกับกลุ่มที่ดำเนินกิจกรรมแบบคู่คิด นักเรียนทุกคนต้องกระทำกิจกรรมการเรียนรู้อย่างจริงจัง ทำให้นักเรียนมีความสนใจในเรื่องที่เรียนอยู่ตลอดเวลา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของบุญชม ศรีสะอาด (2537 : 120) กล่าวว่า การเรียนเป็นคู่จะทำให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้และมีความเข้าใจในเรื่องที่เรียนอย่างเข้มข้นและมั่นคง เนื่องจากจะต้องศึกษาเรื่องที่ได้รับมอบหมาย เพื่อที่จะสามารถร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น ร่วมกันคิดหาคำตอบต่อเพื่อนที่เป็นคู่เรียนได้ ซึ่งจากการที่นักเรียนแต่ละคู่ได้ร่วมกันทำแบบฝึกหัดร่วมกันทำให้นักเรียนสามารถจดจำเนื้อเรื่องและสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ได้นานกว่าการที่นักเรียนกลุ่มที่ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ ซึ่งนักเรียนต้องทำแบบฝึกหัดเป็นรายบุคคล ไม่ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน ๆ หรืออาจจะไม่มั่นใจในคำตอบของตนเอง จึงส่งผลให้นักเรียนมีคะแนนความคงทนต่ำกว่านักเรียนที่ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาจึงส่งผลให้นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด มีความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

จากการศึกษาผลของการฝึกเทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิดที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องทางการศึกษาควรสนับสนุน การฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด และการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาก้าวหน้าขึ้น และมีพัฒนาการในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ต้องการให้นักเรียนจำเนื้อหาได้นั้น ควรฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด จะช่วยให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาผลของการฝึกเทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิดกับตัวแปรอื่น เช่น ภาษาแม่แตกต่างกัน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน รูปแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน เป็นต้น

2. ควรศึกษาผลของการฝึกเทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิดที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาของนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เช่น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 , 4 , 5 และ 6 โดยเลือกบทอ่านให้เหมาะสมกับระดับชั้น และวัยของนักเรียน

3. ควรศึกษาผลของการฝึกเทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิดที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ เช่น ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ สุขศึกษา เป็นต้น

4. ควรศึกษาผลของการฝึกเทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิดที่มีต่อความสามารถด้านอื่น ๆ เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน การแก้ปัญหา การตัดสินใจ เป็นต้น

5. ควรศึกษาผลของการฝึกเทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบอื่น ๆ เช่น สัญญาการเรียนรู้ เป็นต้น